

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

18. maj: HUDA PREIZKUŠNJA

Polona je pri verouku dobila nalogo, da nariše vseh štirinajst postaj križevega pota. Pri tem ji je pomagala babica, k delu pa sta pritegnili še sestrico in oba brata. Nato so izvedeli žalostno novico, da je z dojenčkom, ki ga pričakujejo, nekaj narobe. Bili so zaskrbljeni in zvečer so se stisnili k mami, ki je rekla, da ima tudi njihova družina svoj križev pot. A očka je dodal, da se bo ta končal z novim življenjem, ne s smrtjo - kar je bistvo velike. noči.

Mami je počivala in vsakih nekaj dni hodila na pregled k zdravniku. Kazalo je bolje. In tudi mami je je bila boljše volje. Od tistega prvega pregleda, ko smo izvedeli slabo novico, je minilo že nekaj tednov. Vmes smo praznovali veliko noč, ki ni bila tako vesela kot prejšnja leta.

Tistega dne pa se je zgodilo. Zjutraj smo odšli v šolo in vrtec. Peljal nas je očka, in ko nas je odložil pri šoli, je rekel: »Ko boste končali pouk, pridite naravnost domov. Popoldne bomo imeli delo.«

Pokimali smo in se zapodili proti šolskim vratom. Očka je hotel mami presenetiti in izdelati novo lepo zibelko za dojenčka. Ko se je vrnil domov, pa je pred hišo stalo reševalno vozilo. Poklicala ga je mama, ker nekaj ni bilo v redu. Očka je ves prestrašen stekel v hišo. Zdravnik mu je povedal, da se je porod začel in da mora mama nujno v porodnišnico. Hitro so jo odpeljali in čez eno uro se je rodil Jošt, naš mali bratec. Res je bil majhen. Ob rojstvu je tehtal komaj devetsto gramov. Takoj so ga dali v inkubator. To je posebna posteljica, podobna maminemu trebuhu. V njem mu je bilo toplo in udobno. Ker se je vse zgodilo tako hitro, je očka komaj dojemal, kaj se dogaja. Poklical je babico in dedka in jima povedal za rojstvo Jošta.

Babica ni stala križem rok. Poklicala je župnika in nekaj svojih prijateljic ter jih prosila za molitev. Kmalu se je po župnji razvedelo, kaj se je zgodilo, in ljudje, ki so nas poznali, so molili za nas. Očka je bil na babico kar malo jezen, ker je vsem povedala o prezgodnjem rojstvu. Rekel je, da ima molitveni telefon. Babi je bila užaljena, a ni nič rekla. Vsi, ki so nas poznali, so nam hoteli pomagati. Tolažili so očka in mu vlivali upanje. Ko smo popoldne prišli iz šole, nam je povedal, da imamo bratca in kako je z njim. Bili smo veseli in žalostni hkrati. Zanimalo nas je, kdaj bomo bratca in mami lahko videli. Očka je obljubil, da kmalu.

Naslednji dan je očka obiskal mami in malega Jošta. Izvedel je dobro novico. Mali Jošt je noč preživel dobro, sam je začel dihati in tudi jedel je že. Mami se je vrnilo upanje, da bo z njim vse v redu. Tudi očka je spoznal, da molitveni telefon res deluje. Mami je povedal vse, kar se je zgodilo doma, tudi o manjšem prepiru z babico. Mami ga je prijela za roke in rekla: »Samo pomagati želi,« in se mu nasmehnila.

Očkov obisk je bil kratek. Ko se je vrnil domov, se je najprej opravičil babi in nas močno objel. Na telefonu nam je pokazal slike malega Jošta. Ko ga je dedek videl, je rekel: »Mali je močan. Vse bo v redu, boste videli.«

Babi je dodala: »Iz tvojih ust v Božja ušesa.«

Zvečer smo skupaj zmolili za mami in Jošta. Babica nam je iz Svetega pisma prebrala zgodbo o tem, kako je Jožefa in Marijo skrbelo za Jezusa, ko se je izgubil na poti iz Jeruzalema v Nazaret. Tri dni sta ga iskala in ga nazadnje našla v templju, kjer je molil in se pogovarjal z duhovniki o Bogu. Vsi so strmeli nad njegovo modrostjo. Ko sta ga Jožef in Marija našla, sta ga oštela. Jezus se jima je opravičil, ker je povzročil skrbi, in skupaj z njima šel domov.

Ko je babi končala branje, je dedi rekel: »Tudi naš Jošt bo kmalu prišel domov, boste videli.« In v velikem zaupanju izrekel besedo »Amen«, ki v hebrejskem jeziku pomeni »Tako bodi«.

Naloga:

Zahvali se Bogu za svoje starše.